

14 Δεκεμβρίου, 1994

[ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΜΙΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ ΛΤΔ.,

Αιτητές,

v.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΕΛΩΝΕΙΩΝ,

Καθ' ου η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 820/92)

5 Τελωνειακοί Δασμοί — Εισαγωγικοί δασμοί — Ο Περί Τελωνείων και
Φόρων Καταναλώσεων Νόμος (Ν.82/67) — Η ρύθμιση στο Άρθρο
76(1) και η έννοια του “ιδιοκτήτη” εμπορευμάτων με βάση το Άρθρο
2 του Νόμου — Η ερμηνεία του όρου “ενέγγυος πίστωση” από τη νο-
μολογία — Εύλογα επιτρεπτή η απόφαση του Διευθυντή Τμήματος
Τελωνείων να επιβάλει τον εισαγωγικό δασμό και την προσφυγική
επιβάρυνση στην εταιρεία για λογαριασμό της οποίας είχε πραγματο-
ποιήσει την εισαγωγή η Τράπεζα στα πλαίσια εκτέλεσης της ενεργίου
πιστώσεως.

10

Με την προσφυγή η αιτήτρια εταιρεία ζήτησε:

15 “Α. Απόφασιν ή και δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι η επιβολή υπό του
Καθ' ου η αίτησις εισαγωγικού δασμού εκ £9.172,49 και εκτάκτου
Προσφυγικής επιβαρύνσεως εκ £2.293,12 επί της Αιτητριας Εται-
ρείας συμφώνως προς την επιστολήν του Καθ' ου η αίτησις ημε-
ρομηνίας 28.8.92 είναι άκυρος και εστερημένη παντός εννόμου
αποτελέσματος.

20 Β. Δήλωσιν ή και απόφασιν του Δικαστηρίου ότι η επιβολή την
28.8.1992 εισαγωγικού δασμού ή και εκτάκτου Προσφυγικής επι-
βαρύνσεως προς την Αιτήτριαν Εταιρείαν αναφορικώς με τα
εμπορεύματα που αποταμιεύθηκαν εις το απόθεμα αρ. 245/86 και
την γενικήν αποθήκην αποταμιεύσεως 5.55 με την διασάφσιν
25 αποταμιεύσεως αρ. Ταμείου 39 της 12.9.86, είναι άκυρος και στε-

ρείται εννόμου αποτελέσματος.”

Η αίτηση στηρίχθηκε σε γενικές γραμμές στους ισχυρισμούς ότι η προσβαλλόμενη απόφαση βασίστηκε σε πλάνη περί το νόμο και τα γεγονότα, ότι στερείται επαρκούς αιτιολογίας και ότι λήφθηκε χωρίς τη δέουσα έρευνα. Συγκεκριμένα προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση λήφθηκε χωρίς να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η αιτήτρια εταιρεία έπαυσε από πολλά χρόνια να είναι ιδιοκτήτρια των εμπορευμάτων αναφορικά με τα οποία επεβλήθη εισαγωγικός δασμός και έκτακτη προσφυγική επιβάρυνση.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Ο νόμος που διέπει την παρούσα υπόθεση είναι ο Περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμος (Ν.82/67). Η έννοια του όρου “ιδιοκτήτης” δίδεται στο Άρθρο 2 του Νόμου, η δε εφαρμοσθείσα ρύθμιση στο Άρθρο 76(1) του Νόμου.

Διαφωτιστική εν προκειμένω είναι η απόφαση στην υπόθεση *Fairways (Limassol) Ltd v. Κυπριακής Δημοκρατίας* του Δικαστή κ. Στυλιανίδη.

2. Η απόφαση που έλαβαν οι καθ'ων η αίτηση ήταν εύλογα επιτρεπτή. Όπως προκύπτει από τη μαρτυρία είναι παραδεκτό ότι τα εμπορεύματα έφθασαν στην Κύπρο μετά από παραγγελία της αιτήτριας εταιρείας και στα έγγραφα εισαγωγής εμφανίζεται η Ελληνική Τράπεζα που ενεργούσε για λογαριασμό των αιτητών. Οι καθ'ων η αίτηση ορθά αποφάσισαν ότι η αιτήτρια εταιρεία είχε συμφέρον στα αγαθά και όχι η τράπεζα στο όνομα της οποίας ήταν όλα τα έγγραφα που κατατέθηκαν στο Τελωνείο. Γι' αυτό η Ελληνική Τράπεζα δεν μπορούσε να θεωρηθεί ιδιοκτήτης και ουδέποτε της ζητήθηκαν δασμοί.

Επίσης είναι παραδεκτό ότι πουθενά στα έγγραφα εισαγωγής των εμπορευμάτων δεν αναφερόταν ότι η αιτήτρια εταιρεία ήταν μεσάζων για λογαριασμό άλλου. Ούτε αναφέρθηκε ότι υπήρχε γραπτή συμφωνία με τον τρίτο και ότι η αιτήτρια εταιρεία ήταν μεσάζων.

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι η εισαγωγή έγινε στο όνομα της αιτήτριας εταιρείας και αυτό είναι αρκετό για να θεωρηθούν οι αιτητές σαν ιδιοκτήτες ακόμα και για ένα χρονικό διάστημα μέσα στην έννοια του Άρθρου 2 του όρου ιδιοκτήτης που φαίνεται στο

Ν. 82/67. Είναι επίσης παραδεκτό γεγονός ότι οι αιτητές πλήρωσαν τα αποθηκευτικά μέχρι 31.1.88.

5

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενη υπόθεση:

Fairways (Limassol) Ltd v. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 4221.

10

Προσφυγή

Προσφυγή εναντίον της επιβολής από τον καθ' ου η αίτηση, εισαγωγικού δασμού £9.172,49 και έκτακτης Προσφυγικής επιβάρυνσης £2.293,12, στην αιτήτρια εταιρεία.

15

Κ. Αμιλιανίδης, για τους Αιτητές.

Α. Καουτζάνη, Δικηγόρος της Δημοκρατίας για τον Καθ' ου η αίτηση.

20

Cur. adv. vult.

ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ.: Με την παρούσα προσφυγή η αιτήτρια εταιρεία ζητά:

25

“Α. Απόφασιν ή και δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι η επιβολή υπό του Καθ' ου η αίτησις εισαγωγικού δασμού εκ £9.172,49 και εκτάκτου Προσφυγικής επιβαρύνσεως εκ £2.293,12 επί της Αιτητριας Εταιρείας συμφώνως προς την επιστολήν του Καθ' ου η αίτησις ημερομηνίας 28.8.92 είναι άκυρος και εστερημένη παντός εννόμου αποτελέσματος.

30

Β. Δήλωσιν ή και απόφασιν του Δικαστηρίου ότι η επιβολή την 28.8.1992 εισαγωγικού δασμού ή και εκτάκτου Προσφυγικής επιβαρύνσεως προς την Αιτήτριαν Εταιρείαν αναφορικώς με τα εμπορεύματα που αποταμιεύθηκαν εις το απόθεμα αρ. 245/86 και την γενικήν αποθήκην αποταμιεύσεως 5.55 με την διασάφησιν αποταμιεύσεως αρ. Ταμείου 39 της 12.9.86, είναι άκυρος και στερείται εννόμου αποτελέσματος.”

40

Η αίτηση στηρίζεται σε γενικές γραμμές στους ισχυρισμούς ότι η προσβαλλόμενη απόφαση βασίστηκε σε πλάνη περί το νόμο και τα γεγονότα, ότι στερείται επαρκούς αιτιολογίας και ότι λήφθηκε χωρίς τη δέουσα έρευνα. Συγκεκριμένα γίνεται ισχυρισμός ότι η προ-

σβαλλόμενη απόφαση λήφθηκε χωρίς να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η αιτήτρια εταιρεία έπαυσε από πολλά χρόνια να είναι ιδιοκτήτρια των εμπορευμάτων αναφορικά με τα οποία επεβλήθη εισαγωγικός δασμός και έκτακτη προσφυγική επιβάρυνση. Περαιτέρω γίνεται ισχυρισμός ότι η απόφαση λήφθηκε χωρίς να εξετασθεί το γεγονός ότι ο ιδιοκτήτης των εμπορευμάτων για τα οποία επιβλήθηκε εισαγωγικός δασμός και έκτακτη προσφυγική επιβάρυνση είναι άλλο πρόσωπο. 5

Αντίθετα οι καθ' ων η αίτηση ισχυρίζονται ότι η απόφαση λήφθηκε νόμιμα και ορθά, και ότι είναι δεόντως αιτιολογημένη σύμφωνα με τις διατάξεις της νομοθεσίας, του Συντάγματος και του Διοικητικού Δικαίου. 10

Τα γεγονότα της υπόθεσης είναι τα ακόλουθα: Στις 23.6.1986 εισήχθη στην Κύπρο αεροπορικώς ένα κιβώτιο το οποίο περιείχε δισκέττες. Το κιβώτιο μεταφέρθηκε μαζί με άλλα εμπορεύματα από το αεροδρόμιο Λάρνακος στο Τελωνείο Λευκωσίας. Στις 11.9.86 η Ελληνική Τράπεζα Λτδ στο όνομα της οποίας είχε σταλεί το εμπόρευμα κατέθεσε στο Τελωνείο διασάφηση για αποταμίευσή του στη Γενική Αποθήκη Αποταμίευσης 5.55. Στη διασάφηση αναγράφεται σαν εισαγωγέας η Ελληνική Τράπεζα για λογαριασμό των αιτητών. Στη συνέχεια έγινε έλεγχος και διαπιστώθηκε ότι έλειπε μία δισκέτα και εκδόθηκε για τον σκοπό αυτό σχετικό πιστοποιητικό. 20

Το κιβώτιο με τις 74 δισκέττες παραλήφθηκε και μεταφέρθηκε στη Γενική Αποθήκη Αποταμίευσης κάποιου Γιώργου Ιωαννίδη στη Λευκωσία όπου και αποταμιεύθηκε στο όνομα της Ελληνικής Τράπεζας για λογαριασμό των αιτητών με αριθμό αποθέματος 245/86. Στο τιμολόγιο αρ. 455 ημερομηνίας 16.6.86 που κατατέθηκε με τη διασάφηση φαίνεται το όνομα Μίκης Μιχαηλίδης Λτδ. Επίσης αναγράφεται ότι επρόκειτο για 75 δισκέττες με προγράματα λογιστικών συστημάτων και η αξία τους είναι US\$ 75.000. Την αξία αυτή αναφέρουν οι εισαγωγείς και στο σχετικό έντυπο C5. Με βάση την τιμολογιακή αυτή αξία οι εισαγωγείς καθόρισαν και την δασμολογητέα αξία των δισκεττών την οποία και δήλωσαν στη διασάφηση και που ανέρχεται στο ποσό των £38.218,70. 25 30 35

Σύμφωνα με τον φάκελο αποταμίευσης αρ. 245/86 που τηρείται στο Τελωνείο Λευκωσίας καμιά αλλαγή δεν έγινε στην αρχική αποταμίευση του εμπορεύματος. Στις 16.1.1992 μετά που είχε αποφασισθεί το κλείσιμο της Γενικής Αποθήκης Αποταμίευσης 5.55, αρκετά εμπορεύματα μεταξύ των οποίων και το επίδικο κιβώτιο με τις 74 δισκέττες μεταφέρθηκαν στη Δημόσια Αποθήκη Αποταμίευσης 40

στο Τελωνείο Λευκωσίας με το τελωνειακό έντυπο C.42.

5 Ο τελωνειακός λειτουργός υπεύθυνος της Δημόσιας Αποθήκης αποταμίευσης την επόμενη ημέρα, 17.1.92 αφού έλεγξε το περιεχόμενο του κιβωτίου διαπίστωσε ότι περιείχε 74 δισκέτες κενές, αχρησιμοποίητες χωρίς οποιοδήποτε πρόγραμμα. Η υπόθεση διαβιβάστηκε στο Αρχιτελωνείο για περαιτέρω διερεύνηση.

10 Η Ελληνική Τράπεζα Λτδ που φέρονται σαν εισαγωγείς του εμπορεύματος κλήθηκαν και παράδωσαν στοιχεία που αφορούν την παραγγελία, την πίστωση, την πληρωμή και τη μεταβίβαση του εμπορεύματος στο όνομα της εταιρείας Μίκης Μιχαηλίδης Λτδ. Σε κατάθεσή του ο αρμόδιος λειτουργός της τράπεζας ανέφερε ότι η πίστωση ανοίχθηκε από τους Μίκης Μιχαηλίδης Λτδ προς όφελος των προμηθευτών στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής. Η αξία του εμπορεύματος πληρώθηκε από την αιτήτρια εταιρεία και μεταβιβάστηκε στη συνέχεια από την τράπεζα η κυριότητα του εμπορεύματος στο όνομά της.

20 Ο διευθυντής της αιτήτριας εταιρείας Γιάννης Μιχαηλίδης σε κατάθεσή του αφού αναφέρθηκε στην παραγγελία και πληρωμή του εμπορεύματος στη συνέχεια ισχυρίστηκε ότι ενεργούσε για λογαριασμό κάποιου Γεώργιου Λαρτίδη, στον οποίο τελικά στις 21.11.86 πώλησε το εμπόρευμα έναντι του ποσού των £42.600 το οποίο και κατέβαλε ο τελευταίος. Επίσης δήλωσε ότι είχε μεταβιβάσει το εμπόρευμα. Ο φάκελος αποταμίευσης που τηρούσε ο ιδιοκτήτης της Γενικής Αποθήκης Αποταμίευσης 5.55 εντοπίστηκε και μέσα σε αυτόν βρέθηκαν δύο επιστολές της αιτήτριας εταιρείας με ημερομηνία 7.5.88 προς τον ιδιοκτήτη της Γενικής Αποθήκης Αποταμίευσης.

25 Με τις επιστολές πληροφορείτο ο ιδιοκτήτης της αποθήκης ότι το εμπόρευμα μεταβιβάζετο στον Γεώργιο Λαρτίδη. Ο Γεώργιος Λαρτίδης σε κατάθεσή του επιβεβαιώνει τα περί παραγγελίας και πληρωμής των δισκετών στην εταιρεία Μίκης Μιχαηλίδης.

35 Ο ιδιοκτήτης της Γενικής Αποθήκης Αποταμίευσης 5.55 Γεώργιος Ιωαννίδης σε κατάθεσή του αναφέρει ότι η αποταμίευση είχε γίνει στο όνομα της Ελληνικής Τράπεζας Λτδ για λογαριασμό της αιτήτριας εταιρείας και ότι μετά την επιστολή της αιτήτριας εταιρείας ημερομηνίας 7.5.88 πληροφορήθηκε ότι το εμπόρευμα μεταβιβάζετο

40 στο Γεώργιο Λαρτίδη. Επίσης τα αποθηκευτικά μέχρι το 88 πληρώθηκαν από τους Μίκη Μιχαηλίδη Λτδ. Ουδέποτε πήρε οδηγίες για τελωνισμό του εμπορεύματος.

Οι επιστολές της αιτήτριας εταιρείας δεν είχαν περιέλθει σε γνώ-

ση του Τελωνείου Λευκωσίας και εν πάση περιπτώσει αυτές φέρουν ημερομηνία 7.5.88 ενώ το εμπόρευμα είχε αποταμιευθεί στις 12.9.86.

Τα εμπορεύματα βρέθηκαν μετά από έλεγχο στις 17.1.92 να μην ανταποκρίνονται στα εμπορεύματα που αρχικά είχαν αποταμιευθεί σύμφωνα με τα έγγραφα που είχαν κατατεθεί με τη διασάφηση για αποταμίευση. Συγκεκριμένα, είχαν αποταμιευθεί δισκέττες με προγράμματα συνολικής δασμολογητέας αξίας £38.218,70 όπως αυτή δηλώθηκε από τους εισαγωγείς ενώ κατά τον έλεγχο στις 17.1.92 παρατηρήθηκε ότι οι δισκέττες ήταν κενές χωρίς να έχει γραφεί σε αυτές οποιοδήποτε πρόγραμμα. Η αξία των δισκεττών ως έχουν τώρα ανέρχεται σε £11,00 μόνο.

Ο χρόνος κατά τον οποίο επήλθε η αλλαγή στο εμπόρευμα δεν ήταν γνωστός και οι καθ'ων η αίτηση σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 76 του Ν. 82/67 ζήτησαν από την αιτήτρια εταιρεία σαν ιδιοκτήτες του εμπορεύματος, να καταβάλει τους προβλεπόμενους δασμούς.

Η προσβαλλόμενη απόφαση που περιέχεται στην επιστολή των καθ'ων η αίτηση ημερομηνίας 28.8.92 είναι η ακόλουθη:

“Έλλειπή εμπορεύματα που ήταν αποταμιευμένα στη γενική αποθήκη αποταμίευσης 5.55

----- 25

Αναφέρομαι στο πιο πάνω θέμα και σας πληροφορώ ότι μετά από έλεγχο που διενήργησε το Τμήμα Τελωνείων διαπιστώθηκε ότι οι δισκέττες με προγράμματα που εισήξε για λογαριασμό σας η Ελληνική Τράπεζα Λτδ. και αποταμιεύθηκαν στο απόθεμα αρ. 245/86 της γενικής αποθήκης αποταμίευσης 5.55 από τις 12.9.1986 με τη διασάφηση αποταμίευσης αρ. ταμείου 39 της 12.9.1986, αρ. δηλ. 2374/86, δεν ανταποκρίνονταν στα εμπορεύματα που αρχικά είχαν αποταμιευθεί σύμφωνα και με τα έγγραφα που είχαν κατατεθεί με τη διασάφηση. Συγκεκριμένα ενώ είχαν αποταμιευθεί δισκέττες με προγράμματα συνολικής δασμολογητέας αξίας δ38.218,70 κατά το φυσικό έλεγχο που διενεργήθηκε στις 17.1.1992 παρατηρήθηκε ότι οι δισκέττες ήταν κενές, δηλαδή χωρίς να έχει γραφεί σε αυτές οποιοδήποτε πρόγραμμα.

Ενόψει των πιο πάνω καλείστε σύμφωνα με το άρθρο 76(1) του Περί Τελωνείων και Φόρων Κατανάλωσης Νόμου του 1967 να καταβάλετε μέσα σε 21 μέρες από την ημερομηνία της επιστολής αυτής τον εισαγωγικό δασμό και την έκτακτη προσφυγική

επιβάρυνση που αναλογούν στις διοκίτες και ανέρχονται σε £9.172,49 και £2.293,12 αντίστοιχα.

5 Αν αρνηθείτε να καταβάλετε τα πιο πάνω ποσά, τότε δεν μου αφήνετε άλλη ελλογή από το να προχωρήσω σε τελωνειακή δίωξη εναντίον σας για την είσπραξή τους.

10 Με τιμή,
Α.Ζ. ΜΙΧΑΗΛ Διευθυντής,
Τμήμα Τελωνείων.”

15 Οι κυριότεροι ισχυρισμοί του δικηγόρου της αιτήτριας εταιρείας είναι περιληπτικά οι ακόλουθοι: Οτι η προσβαλλόμενη απόφαση βασίστηκε στο άρθρο 76(1) του Περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου του 67 που δίδει το δικαίωμα στον διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων σε περίπτωση ελλειπόντων εμπορευμάτων να απαιτήσει την καταβολή δασμών διαζευκτικά είτε από τον ιδιοκτήτη των εμπορευμάτων είτε από τον ιδιοκτήτη της αποθήκης αποταμίευσης που είχαν κατατεθεί τα εμπορεύματα που βρέθηκαν ελλείποντα.

20 Ο δικηγόρος της αιτήτριας εταιρείας ισχυρίζεται ότι οι καθ'ων η αίτηση σύμφωνα με το νόμο όφειλαν να προχωρήσουν σε επιλογή του προσώπου από το οποίο θα ζητήσουν την καταβολή δασμών μεταξύ του ιδιοκτήτη των εμπορευμάτων ή του ιδιοκτήτη της αποθήκης αποταμίευσης αναλόγως της ευθύνης του ενός από τα δύο πρόσωπα για την ελλειμματικότητα των αποταμιευθέντων εμπορευμάτων.

25 Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να ευθύνονται οι αιτητές διότι οι καθ'ων η αίτηση προχώρησαν και εξέδωσαν την προσβαλλόμενη απόφαση βασίζοντάς την στο ότι οι αιτητές είναι ιδιοκτήτες των επίδικων εμπορευμάτων. Εντούτοις η μαρτυρία και τα γεγονότα φαίνονται να είναι τα ακόλουθα:

35 (α) Από τον Ιούνιο του 86 μέχρι τον Νοέμβριο του 86 ιδιοκτήτης των εμπορευμάτων εφέρετο η Ελληνική Τράπεζα Ατδ.

40 (β) Από τον Νοέμβριο του 86 μέχρι τον Μάιο του 88 ιδιοκτήτες των εμπορευμάτων εφέροντο οι αιτητές και (γ) από το 88 μέχρι σήμερα ιδιοκτήτης των εμπορευμάτων ήταν ο κ. Γεώργιος Λαφτίδης.

Περαιτέρω ο δικηγόρος των αιτητών καταλήγει στη γραπτή του απόφαση ότι ούτε η Ελληνική Τράπεζα ούτε οι αιτητές ήσαν οι πραγματικοί ιδιοκτήτες των εμπορευμάτων διότι τόσο η Ελληνική

Τράπεζα όσο και οι αιτητές ήσαν μεσάζοντες οι οποίοι ενεργούσαν πάντοτε για λογαριασμό του Γεώργιου Λαρτίδη.

Ο δικηγόρος των αιτητών καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η αιτιολογία που δόθηκε για την προσβαλλόμενη απόφαση ούτε υπήρχε ούτε είναι επαρκής. 5

Ο νόμος που διέπει την παρούσα υπόθεση είναι ο Νόμος 82/67 που φέρει τον τίτλο “Νόμος περί Κωδικοποιήσεως, Επεκτάσεως και Τροποποιήσεως Ορισμένων Νομοθετημάτων Αφορώντων εις τα Τελωνεία και τους Όρους Καταναλώσεως”. Η έννοια του όρου “ιδιοκτήτης” στο άρθρο 2 του Νόμου (ερμηνεία) περιγράφεται ως εξής: 10

““ιδιοκτήτης’ καθ’ όσον αφορά εις οιαδήποτε εμπορεύματα, περιλαμβάνει τον κύριον, τον εισαγωγέα, εξαγωγέα, φορτωτήν ή έτερον πρόσωπον, όπερ ήθελε εκάστοτε έχει κατοχήν ή νόμιμον συμφέρον επί των τοιούτων εμπορευμάτων” 15

Το άρθρο 76 του ίδιου νόμου έχει ως ακολούθως: 20

“76.-(1) Εάν καθ’ οιονδήποτε χρόνον, αφ’ ης εμπορεύματα ετέθησαν εις αποθήκην αποταμιεύσεως, και πριν ή ταύτα νομίμως μεταφερθώσιν εκ της αποθήκης συμφώνως τη περι τούτων κατατεθείση διασαφήσει, αποδειχθή ότι τα εμπορεύματα ελλείπουσιν ή ότι είναι ελλιπή και δεν αποδειχθή τω Διευθυντή ότι τούτο οφείλεται εις φυσικήν φθοράν ή μείωσιν ή έτεραν νόμιμον αιτίαν, ανεξαρτήτως της ποινής ή δημεύσεως, ην τοιούτον έλλειμμα δυνατόν να επάγεται δυνάμει ετέρας διατάξεως του παρόντος Νόμου ο Διευθυντής δύναται να απαιτήση παρά του κατόχου της αποθήκης αποταμιεύσεως ή του ιδιοκτήτου των εμπορευμάτων, όπως καταβάλη πάραυτα αναφορικώς προς τα ελλείποντα εμπορεύματα ή την επί το έλλατον διαφοράν εν όλω ή εν μέρει, ως ήθελε καθορίσει κατά το δοκούν, τον αναλογούντα τοις εμπορεύμασι δασμόν ή φόρον ή, εν τη περιπτώσει εμπορευμάτων αποταμιευθέντων επί τη επιστροφή του καταβληθέντος δασμού ή φόρου, άτινα δεν ηδύναντο κατά νόμον να διατεθώσιν προς εσωτερικήν κατανάλωσιν, ποσόν ίσον προς τον επιστραφέντα δασμόν ή φόρον: 25

.....” 40

Στην υπόθεση *Fairways (Limassol) Ltd v. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 4221, ο Δικαστής κ. Στυλιανίδης ανέφερε τα ακόλουθα:

5 “Ενέγγυος πίστωση σημαίνει το δανεισμό χρημάτων με την παροχή διευκολύνσεων από την τράπεζα στο χρεώστη, με εξασφάλιση των τίτλων στα αγαθά. Ουσιαστικά, η εκδότρια τράπεζα ενεργεί ως αντιπρόσωπος των αγοραστών - αιτητών και οι τίτλοι στα αγαθά που κρατεί είναι μόνο για εξασφάλιση των διευκολύνσεων που παραχωρεί στους αγοραστής.

10 Οι αιτητές - αγοραστής είναι εκείνοι που έχουν το πρώτιστο ενδιαφέρον στα αγαθά. Οι αγοραστής υφίστανται τη ζημιά που προέρχεται άμεσα από την προσβαλλόμενη πράξη, έστω και αν τυπικά εμφανίζονται ως ιδιοκτήτριες για τον τελωνισμό οι τράπεζες.

15 Η σχέση μεταξύ τραπεζών και αγοραστών αιτητών, βάσει της ενεργού πιστώσεως, είναι εκείνη του δανειστή και οφειλέτη και τα έγγραφα τα οποία δημιουργούν τίτλο στα αγαθά κρατούνται από τις τράπεζες ως απλή εξασφάλιση του χρέους.

20 Οι αιτητές, ως εκ τούτου, έχουν έννομο, άμεσο, προσωπικό, ενεστώσ και συγκεκριμένο συμφέρον.

25 Οι αιτητές, από την πράξη που προσβάλλεται, υφίστανται βλάβη χρηματική. Πληρώνονται πρόσθετοι φόροι καταναλώσεως, σύμφωνα με το Νόμο 11/92, που τέθηκε σε εφαρμογή στις 14 Φεβρουαρίου, 1992.

30 Οι τράπεζες καταβάλλουν τον πρόσθετο φόρο, αλλά δικαιούνται σε πληρωμή ολόκληρου του ποσού από τους χρεώστες - αιτητές.

35 Η ερμηνεία του όρου “ενέγγυος πίστωση” δόθηκε από τον Denning, L.J., όπως ήταν τότε, στην υπόθεση *Pavia & Co., S.P.A. v. Thurmann-Nielsen* [1952] 2 Q.B. 84, στη σελ. 88, ως εξής:-

40 “The sale of goods across the world is now usually arranged by means of confirmed credits. The buyer requests his banker to open a credit in favour of the seller, and in pursuance of that request the banker, or his foreign agent issues a confirmed credit in favour of the seller. This credit is a promise by the banker to pay money to the seller in return for the shipping documents. Then the seller, when he presents the documents, gets paid the contract price. The conditions of the credit must be strictly fulfilled, otherwise the seller would not be entitled to draw on it.”

Ο Λόρδος Diplock στην υπόθεση *UCM (Investment) v. Royal Bank of Canada* [1982] 2 All E.R. 720, στη σελ. 725 είπε, αναφορικά με την ενέγγυο πίστωση:

“...the contract between the buyer and the issuing bank under which the latter agrees to issue the credit and either itself or through a confirming bank to notify the credit to the seller and to make payments to or to the order of the seller (or to pay, accept or negotiate bills of exchange drawn by the seller) against presentation of stipulated documents; and the buyer agrees to reimburse the issuing bank for payments made under the credit. For such reimbursement the stipulated documents, if they include a document of title such as a bill of lading, constitute a security available to the issuing bank;”

Οι τράπεζες, με αίτηση των αιτητών, ανέλαβαν την υποχρέωση να πληρώσουν τους πωλητές και πήραν ως ασφάλεια τα σχετικά έγγραφα, περιλαμβανομένων των φορτωτικών.

Οι φορτωτική - τίτλος ιδιοκτησίας αποτελεί την εγγύηση για την εκδότη τράπεζα, η οποία έτσι εξασφαλίζεται, σε περίπτωση μη αποπληρωμής του ποσού της πίστωσης από τους αιτητές χρεώστες - αγοραστές.

Παρόλο ότι η ιδιοκτησία, για σκοπούς εξασφάλισης, φαίνεται ότι ανήκε στις τράπεζες, στην πραγματικότητα, το ουσιαστικό συμφέρον ανήκε στους αιτητές.”

Έχω εξετάσει τις εισηγήσεις και των δύο πλευρών και είμαι της γνώμης ότι η απόφαση που έλαβαν οι καθ'ων η αίτηση ήταν εύλογα επιτρεπτή. Όπως προκύπτει από τη μαρτυρία είναι παραδεκτό ότι τα εμπορεύματα έφθασαν στην Κύπρο μετά από παραγγελία της αιτήτριας εταιρείας και στα έγγραφα εισαγωγής εμφανίζεται η Ελληνική Τράπεζα που ενεργούσε για λογαριασμό των αιτητών. Οι καθ'ων η αίτηση ορθά αποφάσισαν ότι η αιτήτρια εταιρεία είχε συμφέρον στα αγαθά και όχι η τράπεζα στο όνομα της οποίας ήταν όλα τα έγγραφα που κατατέθηκαν στο Τελωνείο. Γι' αυτό η Ελληνική Τράπεζα δεν μπορούσε να θεωρηθεί ιδιοκτήτης και ουδέποτε της ζητήθηκαν δασμοί.

Επίσης είναι παραδεκτό ότι πουθενά στα έγγραφα εισαγωγής των εμπορευμάτων δεν αναφερόταν ότι η αιτήτρια εταιρεία ήταν μεσάζων του κ. Λαργίδη. Ούτε αναφέρθηκε ότι υπήρχε γραπτή συμφωνία μεταξύ του Λαργίδη και ότι η αιτήτρια εταιρεία ήταν

μεσάζων.

Είναι ο ισχυρισμός της δικηγόρου των καθ'ων η αίτηση ότι η εμφάνιση της αιτήτριας εταιρείας σαν μεσάζοντα είναι κάτι που προέκυψε εκ των υστέρων. Αλλά εν πάση περιπτώσει και αν ακόμα αυτό δεν ήθελε γίνει αποδεκτό είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι η εισαγωγή έγινε στο όνομα της αιτήτριας εταιρείας και αυτό είναι αρκετό για να θεωρηθούν οι αιτητές σαν ιδιοκτήτες ακόμα και για ένα χρονικό διάστημα μέσα στην έννοια του άρθρου 2 του όρου ιδιοκτήτης που φαίνεται στο Ν. 82/67. Είναι επίσης παραδεκτό γεγονός ότι οι αιτητές πλήρωσαν τα αποθηκευτικά μέχρι 31.1.88.

Για τους πιο πάνω λόγους καταλήγω στο συμπέρασμα ότι η απόφαση του διευθυντή που λήφθηκε στις 28.8.92 ήταν εύλογα επιτρεπτή με βάση τα στοιχεία που είχε ενώπιόν του.

Η προσφυγή απορρίπτεται άνευ εξόδων.

Η προσφυγή απορρίφθηκε χωρίς έξοδα.